

SER NO ES TANCAR-SE

El nostre filòsof Ortega i Gasset va tenir una intuïció interessant que, després, s'ha explotat molt en el nostre temps. Ell deia: «yo soy yo y mi circunstancia». D'aquesta manera deixava ben clar que és impossible definir una persona sense tenir en compte el seu entorn, les circumstàncies que l'envolten, el medi del qual ella s'alimenta i en el qual ella s'expressa. I això avui es dóna més que mai perquè la nostra cultura està molt influenciada pels mitjans de difusió i per la publicitat. El de fora no tant sols se'ns fica a casa, sinó també dins de cadascú de nosaltres, i crea unes necessitats i unes formes de comportament de les quals ens costa molt desenganxar-nos i, a vegades, fins i tot és impossible.

La nostra reflexió, però, voldria anar una mica més enllà. L'afirmació d'Ortega també ens ve a dir que és impossible conèixer una persona a partir només de les circumstàncies que l'envolten, sense tenir en compte qui és aquesta persona, el seu temperament, la seva manera de pensar, la seva capacitat d'esforç, etc. És més, és impossible determinar bé una circumstància sense tenir en compte el que pretenen les persones que la provoquen. Així, doncs, podríem dir que el *jo* i les *circumstàncies* determinen la manera de ser de les persones, fent abstracció de les diferents capacitats de cadascú, més o menys en un cinquanta per cent cada cosa.

És bo, doncs, preocupar-se de que l'ambient que envolta una persona o un grup sigui favorable per el seu ple desenvolupament personal, però també és important ensenyar i ajudar aquestes persones a fer front a l'ambient, a imposar-se quan aquest és desfavorable i fins i tot a transformar-lo. Cal anar clarificant, de mica en mica, un concepte, el més veritable, de la persona humana i, en el nostre cas, també del cristià. Concepte que potser mai tindrem clar d'una manera absoluta, que cada dia hi anirem descobrint noves facetes, però que ha de partir d'uns presupòsits ben determinats en l'Evangeli i en la persona de Jesucrist. És cristià aquell que s'ha compromès personalment amb Jesucrist i l'ha convertit en el centre de la seva vida. I això crec que pot fer-se a totes les edats, a partir del moment en que la persona fa us de la seva raó. És evident que el contingut d'aquest compromís variarà segons la persona sigui infant, jove o adult, però a la mesura de cada edat la persona ha de ser capaç de determinar-se. Dit d'una altra manera: és impossible una vida plenament humana i cristiana amb una actitud voluntàriament mantinguda en el dubte o amb una mena de complex de incapacitat per entendre.

Avui el jove té moltes dificultats per a creure o per a mantenir una fe mínimament segura. Descobreix un món massa ampli per a poder fer una síntesi de tot. Mes, ¿voleu dir que li és fàcil a l'adult mantenir-se ferm en els principis que ha anat adquirint en el transcurs de la seva vida? Per a mantenir-se i créixer en la fe es requereix un veritable esforç que ens espanta, a l'ensem que tenim

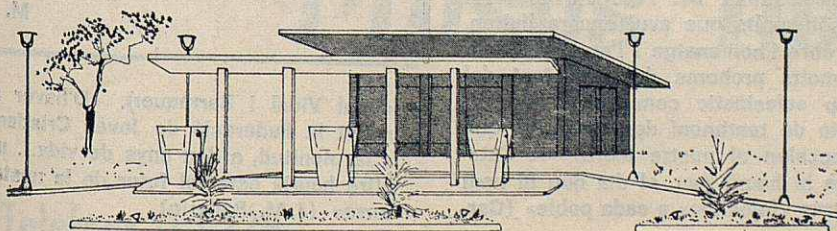
por de quedar-nos closos en una situació encarada que ens impedeixi fer nous descobriments o vagi esterilitzant la nostra capacitat de reacció davant dels nous aconteixements. És que el compromís de la fe està renyit amb l'obertura?

Les *circumstàncies* d'avui, moltes vegades, ens menen vers un relativisme escèptic i esterilitzant. Els nous descobriments, no tan sols en el camp de la tècnica, sinó també en el de la investigació de l'home i en el de la interpretació dels seus fets, ens fan pensar que si nosaltres veiem moltes coses ben diferents de com eren considerades cinquanta o cent anys enrera, també la nostra visió actual serà depassada pels que vinguin darrera nostre. Aquest fet ens deixa en una situació inestable, de desconfiança vers tot el que ens envolta, àdhuc del que és més important en la nostra vida, com és la fe, capaç de donar-li sentit i orientació. Aquesta inestabilitat i desconfiança l'acusen majoritàriament les generacions joves, perquè es miren la vida amb ulls més nets, ja que encara no han sentit la temptació d'aferrar-se a qualsevol cosa que ofereixi una certa seguretat. La nova visió que, des d'una colla d'any cap aquí, l'Església va tenint del món, i que ha estat segellada pel Concili Vaticà II, afavoreix també la relativització de qüestions que fa uns anys no podien discutir-se.

Si bé hem d'estar a punt per afrontar qualsevol canvi, el nostre *jo* cristià ha de mantenir-se ferm en el seu compromís personal amb Jesucrist. Aleshores els canvis, si són fruit d'un major coneixement de les coses, es converteixen en nous camins, més autèntics, de creixement del nostre compromís. Recordem aquelles paraules de Sant Pau als cristians de Galàcia: «Em sorprèn que abandoneu tant de pressa aquell qui us va cridar en la gràcia de Crist, per passar-vos a un altre evangeli. No és que n'hi hagi cap altre; hi ha només alguns que us pertorben i volen capgirar l'Evangeli de Crist». La força de la nostra fe no rau en què les circumstàncies que ens envolten siguin més o menys favorables, sinó en l'adhesió personal a Jesucrist, a la que Déu ens ha cridat per un do gratuït del seu amor.

«Res no ens pot apartar de l'amor de Crist» ens dirà Sant Pau en la carta als Romans. Per tant el ser cristià ha de restar profundament arrelat al nostre *jo* per a viure el nostre compromís amb valentia contra tota adversitat. Hem d'estar sempre a punt per a manifestar la nostra fe i com és aquesta la que ens porta a estimar els homes, els nostres germans, perquè ells també acceptin la crida de Déu i se salvin. Per això la nostra vida de cristians ha de ser un testimoni d'amor. Serà dura, però val la pena viure-la, perquè l'amor de Déu sobrepassa tota possibilitat humana. És veritat que el jovent troba moltes dificultats per a creure, però no són ells precisament els posseïdors de la generositat i la il·lusió per a fer quelcom que valgui la pena? La joventut i l'Evangeli units són una força irresistible.

Lluís Ferret

Estación Servicio
SANTA EULALIA

NUM. 7423

Santa Eulalia de Ronsana